

IPS CIPRIAN

ARHIEPISCOPUL BUZĂULUI ȘI VRANCEI

**CUVÂNT PASTORAL LA PRAZNICUL
ÎNVIERII DOMNULUI, 2021**

Iubirea, totdeauna, învinge ura.

† Ciprian

prin harul lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei

Cinstitului nostru cler, cinului monahal

și dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,

har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească binecuvântare!

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,

Iubiți credincioși și credincioase,

Hristos a înviat!

Înainte de a vă împărtăși gândurile și urările mele cu prilejul Praznicului *Învierii Domnului* din anul mântuirii 2021, se cuvine, mai întâi, să-I mulțumim cu recunoștință Mântuitorului nostru Iisus Hristos că ne-a învrednicit să fim din nou împreună, în noaptea Sfințelor Paști, când toaca și clopotele răsună cu și mai multă veselie în acest an, armonizându-și sunetul și ritmul cu solemnitatea muzicală și intensitatea intonării imnului pascal: „*Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le*”. Toți cei prezenți la această sfântă și mare prăznuire, arhipăstor, preoți, monahi, monahii și dreptcredincioși creștini, ne exprimăm public, cu bucurie, demnitate și fermitate, credința strămoșească mântuitoare, întemeiată pe adevărul incontestabil al *Învierii* lui Hristos din morți, minunea și evenimentul istoric de cea mai mare importanță pentru întreaga umanitate.

Îi mulțumim, de asemenea, Milostivului Dumnezeu că le-a dăruit înțelepciune și gânduri bune celor ce conduc vremelnicele destinele acestui popor binecredincios, de a nu-i priva, și anul acesta, pe cetățenii creștini de bucuria comuniunii cu Hristos Cel jertfit și înviat, ce nu poate fi experimentată deplin decât prin participarea lor fizică, conștientă și responsabilă, la slujba *Învierii* și, mai ales, la cea mai înălțătoare Sfântă Liturghie din anul bisericesc, când credincioșii pregătiți duhovnicește prin post, rugăciune, pocăință și spovedanie, prezenți în sfintele lăcașuri, primesc de la arhieru și preoții slujitori Sfânta Lumină a *Învierii* și se împărtășesc cu Sfintele și Preacuratele lui Hristos Taine.

După experiența amară de anul trecut, când călătoria duhovnicească a Postului Mare ne-a fost împovărată de restricțiile austere impuse de autorități, când am fost nevoiți să serbăm Paștile izolați unii de alții, cu inimile și sufletele copleșite de durere, teamă și îngrijorare, din pricina pandemiei ce a pus stăpânire pe întreaga planetă, iată, anul acesta, ne-a binecuvântat Dumnezeu să parcurgem cele șapte săptămâni de Post în condiții relativ normale și să prăznuim *Învierea* lui Hristos așa cum au prăznuit-o dintotdeauna strămoșii noștri, chiar dacă pericolul contaminării cu temutul virus SARS-CoV-2 nu a trecut încă.

În calitate de creștini, credem și mărturisim că tămăduirea celui afectat de orice boală trupească depinde nu numai de știința medicală, de vaccinurile și medicamentele administrate – care, fără îndoială, au valoare și eficiență doar atunci când sunt verificate în timp –, ci, mai ales, de credința curată și neîndoielnică în Hristos Iisus, Doctorul, prin excelență, al sufletelor și trupurilor noastre. Avem convingerea că, atâta timp cât slujitorii din așezămintele spitalicești și sfințele lăcașuri de cult, respectiv medicii, asistenții medicali și preoții Bisericii, vor coopera cu credință și nădejde în ajutorul lui Dumnezeu și, mai ales, cu iubire jertfelnică față de omul bolnav, necăjit și întristat, cu certitudine, actul terapeutic va fi preponderent cel scontat, adică restaurarea deplină a sănătății trupești și sufletești.

Iubiți fii sufletești,

Învierea Domnului este, fără îndoială, cea mai mare sărbătoare a creștinilor, temeiul credinței (I Corinteni 15, 20) și nădejdea izbăvirii noastre din *moartea păcatului* (Romani 6, 23), dar mai ales certitudinea dobândirii *vieții celei veșnice* (Ioan 3, 36), adică împreună-viețuirea noastră cu sfinții lui Dumnezeu, în comuniunea de iubire a Preasfintei Treimi, din Împărăția cerurilor. Despre adevărul acestor taine dumnezeiești ne încredințează Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, Cel ce, *din iubire înfinită față de oameni* (Ioan 3, 16), a acceptat să devină Om, în urma zămislirii Sale celei mai presus de fire în pântecul preacurat al Sfintei Fecioare Maria, prin lucrarea Preasfântului Duh (Luca 1, 35, 38). Deșertându-Se de slava Sa dumnezeiască, Stăpânul cerului și al pământului, chipul smereniei desăvârșite, *a luat chipul robului* (Filipeni 2, 7), pentru a restaura *chipul lui Dumnezeu* din ființa umană alterată de păcat și a-i conferi omului demnitatea de *fiu după har al Părintelui ceresc* (Ioan 1, 12), pierdută cândva, din pricina lăcomiei, mândriei și neascultării față de Creatorul său.

Din rațiuni pedagogice și din respect pentru demnitatea omului înzestrat, prin actul creației, cu darul libertății, Dumnezeu a așteptat cu îndelungă răbdare ca omenirea să facă experiența amară a viețuirii în afara comuniunii cu *Cel ce este Izvorul vieții veșnice* (Ioan 17, 3), pentru ca, la un moment dat, să conștientizeze adevărul că, fără Dumnezeu, omul nu înseamnă nimic, *zilele lui fiind ca floarea câmpului*, după cuvântul psalmistului (Psalmul 102, 15). Însă, neputând răbda ca *zidirea mâinilor Sale să fie înghițită de piere*, Dumnezeu Și-a ales din rândul tuturor neamurilor un popor anume, pe care l-a pregătit îndelung, pentru păstrarea credinței în El și cultivarea nădejdi în împlinirea *făgăduinței divine cu privire la trimiterea Izbăvitorului* (Facerea 3, 15) Care va zdrobi capul *șarpelui celui de demult* (Apocalipsa 12, 9). Astfel, după ce, „*în multe rânduri și în multe chipuri*”, le-a vorbit semințiilor lui Israel prin proorocii Vechiului Testament (Evrei 1, 1), prevestindu-le toate momentele și împrejurările venirii lui Mesia, „*când a venit plinirea vremii*” (Galateni 4, 4), adică după ce și-au îndeplinit misiunea toți mesagerii lui Dumnezeu, iar omenirea se afla în cea mai adâncă prăpastie a decadentei sale morale și spirituale, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, coborând pe *scara cerească* din visul Patriarhului Iacov (Facerea 28, 12), ce o preînchipuia pe însăși Preacurata Lui Maică, a venit în lumea aceasta păcătoasă, născându-Se într-o peșteră smerită de la periferia cetății Betleem (Matei 2, 1; Luca 2, 7), pentru a-l salva de la moartea cea veșnică pe omul neascultător și nerecunoscător, care, consimțind la înșelăciunea vicleanului diavol, „*tatăl minciunii*” (Ioan 8, 44), a optat pentru întreruperea legăturii spirituale cu Creatorul său, devenind rob al păcatului.

Însă, când *Dumnezeu-Cuvântul S-a arătat în trup* (I Timotei 3, 16), cu toate că „*întru ale Sale a venit*”, totuși, „*ai Săi nu L-au primit*” (Ioan 1, 9). „*Lumina a venit în lume, și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele*” (Ioan 3, 19). Astfel, începând cu locuitorii cetății Betleem, care n-au fost în stare să ofere găzduire Preasfintei Sale Maici și bătrânului Iosif, când se apropiase sorocul venirii Sale în trup pe pământ, și încheind cu mai-marii poporului

ales, cărturari și farisei, care-i cereau cu insistență guvernatorului roman Pilat din Pont să-L răstignească *pe Cel ce Se împovărase cu durerile și suferințele oamenilor* (Isaia 53, 4), Mântuitorul Hristos a suferit, ca Om, în toți cei 33 de ani de viață pământească, din pricina nepăsării, egoismului, invidiei, răutății și urii conaționalilor Săi, cărora le plăcea să trăiască încă în *latura și în umbra morții* (Matei 4, 16), sub influența malefică a vrăjmașului diavol.

Îndată după naștere, a simțit și El teama și îngrijorarea Sfintei Fecioare Maria și a Dreptului Iosif, determinate de cruzimea și ura regelui Irod cel Mare față de Pruncul dumnezeiesc, concretizate în uciderea miilor de prunci din hotarele Betleemului, care au devenit, prin botezul sângelui, primii mucenici ai lui Hristos, înainte de întemeierea Bisericii creștine. Ulterior, avea să simtă și El, alături de părinții Săi protectori, rigorile și pericolul unei pribegii de doi ani prin Țara Egiptului (Matei 2, 13-15), după care, *revenind în Nazaretul Galileei* (Matei 2, 23), a făcut experiența copilăriei, adolescenței și tinereții, în ascultare de părinții trupești, însă în relație firească cu membrii unei comunități iudaice, uneori suspicioasă și nu totdeauna prietenoasă.

A venit apoi momentul ieșirii Sale la propovăduire, marcat prin botezarea Sa în râul Iordanului de către Sfântul Prooroc Ioan, Înaintemergătorul Domnului, cel ce I-a pregătit calea prin botezul pocăinței, avertizându-i pe oameni că *s-a apropiat Împărăția cerurilor* (Matei 3, 2) și arătându-L poporului pe *Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii* (Ioan 1, 29). Cu acel binecuvântat prilej, Domnul Iisus a fost prezentat Botezătorului Ioan de către Dumnezeu-Tatăl drept *Fiul Său Cel iubit, întru Care a binevoit* (Matei 3, 17) să mântuiască lumea, în timp ce Duhul Sfânt, coborând în chip ca de porumbel, confirma mărturisirea Tatălui, prin șederea Sa deasupra creștetului Domnului.

După Botez, *fiind dus de Duhul Sfânt în pustiu, „ca să fie ispitit de către diavolul”* (Matei 4, 1), S-a pregătit duhovnicește timp de patruzeci de zile cu post și rugăciune, la sfârșitul cărora, deși era epuizat fizic, din pricina abstenenței totale de la consumarea unei minime cantități de hrană, a respins cu fermitate cele trei încercări ale Ispititorului de a-L corupe pe Omul Iisus cu propuneri mincinoase, dar tentante, ce ne amintesc de întreitul păcat strămoșesc, adică *„pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții”* (I Ioan 2, 16), de care neamul omenesc încă nu s-a tămăduit și suferă până în prezent.

Au urmat apoi trei ani și jumătate de lucrare pastorală și misionară, timp în care *le-a propovăduit oamenilor Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu* (Marcu 1, 14), îndemnându-i să-și îndrepte viața prin pocăință, post și rugăciune, dar și ajutându-i concret prin nenumăratele *vindecări de boli și neputințe* (Matei 9, 35), minuni prin care Și-a confirmat învățătura și identitatea Sa dumnezeiască. Însă, în pofida faptelor Sale de iubire necondiționată, revărsată asupra tuturor oamenilor, a trebuit să înfrunte constant ura, disprețul și răutatea conducătorilor spirituali ai poporului evreu. Cunoscându-le învârtoșarea inimilor și gândurile întunecate ce le stăpâneau mintea, uneori, n-a putut rezista să-i vadă afundându-se cu bună știință în iadul neputinței de a-și iubi cu adevărat semenii, motiv pentru care i-a înfruntat fără nicio teamă, străduindu-Se să-i conecteze la realitatea timpului mesianic pe care îl trăiau, dar riscau să-l rateze. Pe cei ce și-au deschis inima cu smerenie și dorința sinceră de a se împărtăși de iubirea lui Dumnezeu i-a ajutat să conștientizeze înțelesul și semnificația profețiilor vechi-testamentare împlinite în Persoana Sa divino-umană, iar aceștia I-au devenit ucenici *în ascuns* (Ioan 19, 38), asemenea *fariseului Nicodim* (Ioan 3, 1) și *sfetnicului Iosif din Arimateea* (Marcu 15, 43), care L-au urmat cu fidelitate pe drumul Golgotei până la mormânt. Pe alții, însă, i-a dojenit aspru, prin cuvinte usturătoare, menite să le deoaleze ipocrizia, superficialitatea, aroganța și formalismul religios (Matei 23, 13-29), păcate cu un pronunțat impact negativ asupra stării spirituale a poporului evreu, catalogat de Însuși Domnul Iisus ca fiind un *„neam necredincios și îndărătnic”* (Matei 17, 17), *„desfrânat și păcătos”* (Marcu 8, 38).

Cu toate acestea, Hristos Domnul, *Iubirea întrupată*, a arătat compasiune față de toți oamenii, bucurându-Se împreună cu cei ce se pocăiau și întristându-Se pentru cei care, *iubind slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu* (Ioan 12, 43), au refuzat eliberarea *din lanțul cel greu al păcatului*. Tuturor le-a arătat că *El este Calea, Adevărul și Viața* (Ioan 14, 6) și că numai *prin credința în El pot dobândi viața veșnică* (Ioan 6, 47), însă fariseii și cărturarii nu urmăreau nimic altceva decât *să-L prindă în cuvânt* (Marcu 12, 13) și să-L piardă. Nu s-au lăsat impresionați nici de mărturiile celor ce-l văzuseră, în Betania, *pe Lazăr cel a patra zi înviat din morți* (Ioan 11, 46), nici de strigătele de bucurie și veselie ale mulțimilor venite la Ierusalim pentru sărbătoarea Paștilor iudaice, când *L-au întâmpinat pe Iisus cu ramuri de finic*, identificându-L cu *Împăratul lui Israel, Cel ce vine întru numele Domnului* (Ioan 12, 13), ci și-au continuat uneltirile împotriva Lui, până ce L-au condamnat la moarte, prin complicitatea și trădarea ucenicului *Iuda cel rău credincios*.

În zadar a încercat guvernatorul Pilat să-L scape de pedeapsă, respingând învinuirile iudeilor, că „*S-a făcut pe Sine Dumnezeu*” (Ioan 19, 7) sau că *S-ar fi proclamat împărat, fiind împotriva cezarului de la Roma* (Ioan 19, 12). Cedând presiunilor exercitate de majoritatea membrilor Sinedriului, în frunte cu arhiereul Caiafa, acesta „*și-a spălat mâinile, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului Acestuia. Voi veți vedea*” (Matei 27, 24), apoi a pronunțat sentința de condamnare la moarte prin răstignire, împreună cu doi tâlhari, împlinind, fără să știe, profeția lui Isaia referitoare la Hristos, *Dreptul prin excelență, Care „și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat; Cel ce a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși și-a dat viața”* (Isaia 53, 12; Marcu 15, 28). Și, în timp ce îndura chinurile morții, batjocorit fiind de arhierei și cărturari, Fiul lui Dumnezeu, *Iubirea răstignită* (Sfântul Ignatie Teoforul), Se ruga Părintelui ceresc *să le ierte păcatul săvârșit, că nu știau ce fac* (Luca 23, 43). Iar diavolul, exploatănd ura și răutatea celor ce strigau insistent: „*Răstignește-L! Răstignește-L!*” (Luca 23, 21), încerca să-L determine a renunța la planul de mântuire a neamului omenesc, sugerându-I, prin gura arhiereilor, *să Se coboare de pe cruce* (Marcu 15, 30-32).

Însă Domnul, respingând categoric și această ultimă ispită a durerii, *Și-a băut paharul suferinței până la capăt, incredințându-Și duhul în mâinile Părintelui Său* (Luca 23, 46). Astfel, prin asumarea de bunăvoie a morții prin răstignire, Mântuitorul Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, a cuprins în îmbrățișarea iubirii Sale jertfelnice întreaga omenire, împăcându-l pe om cu Creatorul său și oferindu-i speranța redobândirii raiului pierdut. De aceea, Jertfa de pe Crucea Golgotei, desăvârșită prin Înviere, rămâne pentru totdeauna taina iubirii supreme a Preasfintei Treimi, arătată lumii prin Cuvântul întrupat, răstignit și înviat, Care ne-a împărtășit tuturor un adevăr extrem de important și liniștitor, și anume că **ura ce vine din partea vrăjmașilor și frica de moarte nu pot fi biruite decât prin răbdare în suferință și iubire sinceră, exprimată prin jertfa de sine**. Pentru că „*mai mare dragoste decât aceasta – a zis Domnul – nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi*” (Ioan 15, 13).

Dreptmăritori creștini,

În cele prezentate mai sus, am încercat să fac o retrospectivă a suferințelor îndurate de Mântuitorul Iisus Hristos, de la nașterea Sa smerită până la moartea pe cruce, pentru a înțelege că, în lupta noastră duhovnicească împotriva puterilor iadului, se impune cu necesitate să gândim și să trăim cât mai autentic creștinește, potrivit învățăturilor dumnezeiești cuprinse în Sfânta Evanghelie, care pot fi concentrate în porunca cea nouă a iubirii, dată de Hristos ucenicilor Săi, înainte de Sfintele Sale Pătimiri: „*Să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi*” (Ioan 13, 34), adică până la jertfirea vieții. Așa l-a biruit Hristos Domnul pe diavolul *cel ucigător de oameni* (Ioan 8, 44), umilindu-l cu puterea iubirii Sale iertătoare, arătată celor ce-L chinuiseră cumplit și, în final, Îi provocaseră moartea. La fel aveau să procedeze și Sfinții Săi Apostoli, dimpreună cu toți martirii și

mărturisitorii Bisericii creștine, pe care Mântuitorul îi avertizase că lumea dominată de păcat, indiferent de epoca istorică în care trăim, este și va fi totdeauna ostilă numelui Său. „*Dacă vă urăște pe voi lumea – le-a zis Domnul – să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea, lumea vă urăște*” (Ioan 15, 18-19), prin „lume” subînțelegând, aici, acea parte a omenirii căreia nu-i pasă de Dumnezeu, nici de viața spirituală, ci doar de materie și de consumarea egoistă și excesivă a acesteia, idolatrizând bogăția și hedonismul.

Din nefericire, trăind într-o lume din ce în ce mai secularizată, dominată de lăcomia, egoismul și setea de putere a unei oligarhii mondiale, slujită de adepții ideologiei neomarxiste ateiste, răspândiți în tot mai multe țări creștine, a rămâne statornic în credința strămoșească mântuitoare și a-ți păstra nealterată identitatea națională, culturală și spirituală a devenit un deziderat tot mai dificil de împlinit. Poporul român se află de mai mulți ani sub asediul concertat al așa-zișilor progresiști, promovați de diferite televiziuni comerciale, ai căror slujbași propovăduiesc de pe „amvonul minciunii” tot felul de idei materialiste și concepte filosofice, străine ethosului românesc, atentând la însăși unitatea națională a acestui neam, zdruncinată în chip vizibil de discursurile pline de ură și dispreț ale unor demnitari publici sau formatori de opinie, prin care se inoculează duhul dezbinării în sufletele românilor.

Nicicând n-au fost atât de mediatizate și încurajate minciuna, ipocrizia, impostura, aroganța, jignirea, blasfemia, calomnia, ofensa religioasă, dezinformarea și manipularea conștiinței umane ca în ultimii ani, iar aceasta, chipurile, în numele libertății de exprimare. Cu alte cuvinte, într-o societate așa-zis democratică, unii au dreptul și libertatea de a batjocori valorile perene ale acestei națiuni, iar alții au obligația de a suporta umilințe, nedreptăți și defăimarea demnității umane. Dar acestea se întâmplă *din pricina slăbirii credinței și a înmulțirii fărădelegii, ce au ca efect răcirea iubirii dintre oameni* (Matei 24, 12), cum a profetizat Însuși Mântuitorul. De aceea, se impune, măcar în al doisprezecelea ceas, să ne revenim din rătăcirea minții, să medităm cu onestitate asupra rostului viețuirii noastre pământești și să înțelegem că numai împreună, uniți prin credință și fapte de iubire creștinească, putem birui ispita dezbinării cu care ne încearcă vrăjmașul diavol, pentru a ne păstra sănătatea mentală, culturală și spirituală. Pentru aceasta, va trebui ca fiecare dintre noi să-și întărească voința de a evita răul și a săvârși binele, iar Dumnezeu Cel iubitor de oameni ne va dăruia puterea de a rezista tuturor atacurilor ce vin de la vrăjmașul.

Întrucât nu mai trăim în firescul original – acela al omului bun creat de Dumnezeu „*la început*” –, ne-am obișnuit să ne îndreptăm pe noi înșine ori de câte ori ripostăm cu rău la fapta rea îndreptată împotriva noastră de unii semenii, ignorând cu bună știință porunca iubirii aproapelui, inclusiv a vrăjmașilor noștri. Or, Mântuitorul Hristos S-a pronunțat clar împotriva acestei mentalități, în *Predica de pe munte*, prin faimoasele cuvinte: „*Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri*” (Matei 5, 44-45). „*De ce a poruncit acestea?*”, întreba Sfântul Maxim Mărturisitorul; și tot el a răspuns: „*Ca să te slobozească pe tine de ură, de întristare, de mânie și de ținerea minții a răului, și să te învrednicească de cea mai mare avuție, care este dragostea desăvârșită. Căci e cu neputință să o aibă pe aceasta cel ce nu iubește pe toți oamenii la fel, asemenea lui Dumnezeu, Care iubește pe toți oamenii la fel și «vrea ca toți să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină»* (I Timotei 2, 4)”¹. Iar răsplata pe care o primesc cei ce cred în Hristos și se luptă cu patimile din ei, precum și cu ispitele din afară, *biruind răul cu binele* (Romani 12, 21),

¹ Sfântul Maxim Mărturisitorul, „Întâia sută a capetelor despre dragoste, 61”, în: *Filocalia sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, vol. 2, traducere din grecește, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2008, p. 74.

constă în aceea că redobândesc calitatea de *fii ai lui Dumnezeu Cel Preaînalt*, „*fiind fii ai învierii*” (Luca 20, 36).

Iubiți credincioși,

Iată, de mai bine de un an de zile, suferim cu toții din pricina pandemiei de Covid-19 și ne încurajăm unii pe alții, cu speranța că vom depăși momentele dificile ale vieții sociale. Până în prezent, Dumnezeu ne-a ajutat să trecem relativ bine peste necazurile generate de această criză medicală fără precedent, ne-a întărit întru răbdare și ne-a binecuvântat cu bucuria Învierii, în această sfântă zi de Paști. Însă, pentru a ne împărtăși cu adevărat de roadele Crucii și Învierii lui Hristos, de Lumina dumnezeiască ce izvorăște, an de an, din Sfântul Său Mormânt, suntem datori să ne purtăm și noi crucea vieții personale cu responsabilitate și demnitate creștină și să-L mărturisim pe Mântuitorul nostru cu faptele *credinței lucrătoare prin iubire* (Galateni 5, 6), având grijă ca nu cumva mintea noastră să fie contaminată de „virusul” periculos al urii față de semenii, care a îmbolnăvit deja pe foarte mulți, tocmai din cauza secularizării crescânde a societății contemporane. Se cuvine să fim solidari unii cu alții și să oferim o rază de lumină și bucurie celor suferinzi și întristați, aflați, poate, în stare de confuzie și deznădejde, din pricina pierderii unor persoane dragi, împărtășindu-le iubirea lui Hristos cea roditoare de iertare și cântând împreună: „*Ziua Învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem «fraților» și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru înviere*”²

Or, Sărbătoarea Sfintelor Paști este momentul cel mai potrivit pentru a înțelege că, în vremuri de restriște, altă nădejde de scăpare nu avem decât pe Mântuitorul Iisus Hristos, Cel ce, prin propria moarte, a învins moartea, a zdrobit puterile iadului și ne-a încredințat că **iubirea, totdeauna, învinge ura**, iertarea alină suferința sufletească, lumina risipește întunericul, bunătatea topește răutatea, credința dreaptă și statornică întărește unitatea, iar nădejdea ne hrănește dorința comuniunii cu Dumnezeu, în Împărăția cerurilor. Prin urmare, într-o astfel de zi, „*nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că din mormânt iertare a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului*”³.

Cu aceste gânduri despre semnificația Învierii Domnului, înțeleasă ca biruința Vieții asupra morții, și cu speranța că *nu ați primit în zadar harul lui Dumnezeu* (II Corinteni 6, 1), prin Taina Sfântului Botez, ci îl veți face lucrător prin faptele iubirii față de toți oamenii, vă dorim tuturor un Paști binecuvântat, rugându-L pe Mântuitorul Hristos, „*Care este viața voastră*” (Coloseni 3, 4), să vă dăruiască sănătate deplină, bucurie sfântă, lumină și pace în suflete.

Hristos a înviat!

Al vostru de tot binele doritor și către Hristos Domnul rugător,

† **C i p r i a n**

Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei

² Slavă... Și acum... de la Laude, Utrenia Învierii, *Penticostar*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1999, p. 24.

³ „Cuvânt de învățătură al celui între sfinți Părintelui nostru Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului, în sfânta și luminată zi a slăvitei și mântuitoarei Învierii a lui Hristos, Dumnezeul nostru”, în: *Slujba Învierii și carte de Tedeum*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2002, p. 46.